

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα σ'τὴν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑνῆκοσα δέκα
κι' ἕλα τὰ σαβὰ παλέα.

Πέμπτη τοῦ Δεκεμβρίου κι' είκοστή,
Μεσοίας ἀπεφάνη νουοῦτι.

Χίλια σήμερα μετρῶ κι' ἑκατὸν πενήνταένα,
Χριστουγέννων ἑορτὴ, κάλαντα συνειθισμένα.

Ὁ Ρωμαῖος, ἐπισταμένως τὴν κατάστασιν ἰδὼν,
ὅτις Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μένει πάλιν τὴν ὁδὸν,
μόνο πῆγε παραπάνω, αἰδῶν πενητακοῦτι,
συνορεύει μ' ἄλλα σπήττα καὶ μ' ὄριζον' ἀνοικτό.

Τῶν Χριστουγέννων Σχόλη. ὅπου σχολάζουν ἴλα.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα,
νῆς Μεσοίας ἔκαστα ἑρπύτρως ἔδω περὰ,
νῆς Μεσοίας μὲ γαλιζὰ,
ποῦ μὰς ὑπόσχεται δουλεῖα
κι' ἕνα χρυσοῦν αἰδινα
σὲ τοῦτον τὸν κλαυθμῶνα.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα... ἔρχαστε τὰ κακὰ σας,
νέου Μεσοία γέννησι
καὶ κρῆτους ἀνακρίνισιν
θὰ πᾶ' στ' ἀρχοντικά σας.

Παῖροι Μεσοία τὸν θωροῦν
καὶ κλαῖν τὸ ροζικό τους,
καὶ δὸς τοῦ ταμπουρά βαροῦν
κλειστοί' στ' ἀρχοντικό τους.

Τὸν βλέπουσα καὶ νησιτικό
μὲ μάττα σὰν γαλιζὰ,
κι' οἰκτεῖρουσι ἐπ' ἔδω κι' ἔκει
τὴν δόλιχα τὴν πατρίδα.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα,
παῖροι Μεσοία κἀθονταὶ καὶ κοπανοῦν ἀέρα,
σωτήρης ἄλλης ἐποχῆς
πένας βαρτοῦν ἀπὸ φτερό,
καὶ γράφουσι τοῦτον τὸν καιρὸ
μαβα πρωτόκωλ' ἀποχῆ.

Τώρα δὲν φάλλετ' εὐκλεῶς
κανεὶς Μεσοίας παλαιός,
ποῦ λόγους ἐδπαύνησε.

Κανεὶς γι' αὐτοὺς δὲν κελαιδαί,
ὅπου σ' ἔκετο τὸ Γουδι
στρατὶς τοὺς ἐκοπάνισε.

Καὶ ηπερούδα σας, Ρωμαῖοι... γὰρ' στὸ ροζικό σας,
νέου Μεσοία γέννησιν θὰ πᾶ' στ' ἀρχοντικό σας.
Λευτέρης τοῦτος λέγεται, μὲν ἀγκυρα σημάει,
κι' ὅσους ἐκένοσ ἔχρισε τοὺς βγάλατε κορόνι.

Ποιμένες φάλλου θεοσαῖοί,
τοὺς συνοδεῖουσι κι' ἀγραυλοὶ
μὲ τὴν γλυκερὰ φλογέρα.

Κι' αἴφνης ἡ γῆ τῶν Θεσσαλῶν
ἐνὰς λαμπρὸς σιτοβολῶν
γίνεται περὰ περὰ.

Νέος Μεσοίας... τί γαριζί...
φεύγουσι καιμοὶ καὶ συμφοραί,
σ' αὐτὸν ἐλπίζουσι τοῦτι.

Καὶ λέν καλῆματτα γλυκὰ
πῶς τοῦτος τὰ γεωργικά
'στ' ἀλήθεια θὰ τελειωσῃ.

Μέσα σ'τὴν τόση ψώρα
μάγαλ με τὰ δωρὰ.

Νέος σωτήρ λαοφιλῆς,
κι' ἄσπερι νεὸ μαγικό

καὶ μάγους τῆς Ανατολῆς
τοὺς ὀδηγεῖ στὸν Κρητικὸ.

Μεγάλοι μάγοι ξεκίνοῦν
γὰ τὸν Λευτέρη τῶρα,
γονατιστοὶ τὸν προσκυνῶν
καὶ τοῦ χαρίζουν δάρα.

Μίαν τρίκιαν τοῦ δίνου κι ἕνα μπουσού α' στὸ χέρι,
καὶ τοῦ λένε: τράβα πρίμα,
γεῖά σου, καπετὰν Λευτέρη,
οπού δὲν εἰς σιμάζει κίμα.

Ὅρθωνε κορμοστασιὰ
σὰν καρποδέρας νεστέρα,
μὴν ἔστην ρουσεθολασσιὰ
μὴν τὰ καταφέρεις σθεδρα.

Πέρα ράβδον Μωῦση,
κι ἔλα φέρισε καὶ σὺ
κίματ' ἄγρια στὴ μέση.

Ἐγγα μόλα κι ἔγγα λίσσα,
κι ἔς τουρλώνη Τούκου φέσα,
κι ἔς τουρλώνη κάθε φέσι.

Τέτοια ψάλλοντας οἱ μάγοι τοῦ χαρίζουν καὶ μὴ πάλα,
τοῦ χαρίζουν καὶ σπιρῶνα,
καὶ μὲ δωρ' ἀκόμη κι ἄλλα
τοῦ χαρίζουν καὶ μὴ κούνα.

Καὶ τοῦ λένε: μὴ τούτη κούνα
τὴν μεγάλη κανονέρα,
ποῦ μεγάλωσε κι ἔτραφη
μὲ καθουριστὸν ἀερα,
καὶ ἔστην τρέψκε τῆς πατοῦνα
κάθε δανειστὴ τῆς γραφεί.

Μὲς στὸν ἀμπερο κακιά τῆς
ἔλα βάλε τὴν στὴν κούνα...
νὰ καὶ κάμπουσα κουδουνα
νὰ κρεμαστὴ στὸ λαϊμό τῆς.

Καὶ τοῦ δίνουε τὴν κούνα τὸ Ρωμαϊκό νὰ βάλῃ
μὲ τὸ ελογορ' κεραλί,
πούθελε πολλοὺς στὴν κούνα
καὶ συνειθίσις στὴν κλάνα,
καὶ κουνώντας το νὰ ληθ:
τὸ κουνὸ κι ἐκεῖνο κλαίει.

Γεῖά σου γεῖά σου, Ναυτικέ,
γεῖά σου, Στρατιωτικέ,
γεῖά σου καὶ μὲ τὸν πικρίδα,
γεῖά σου καὶ μὲ τὴν λεπίδα.

Γεῖά σου μέσα στὴν ἐστρά,
γεῖά σου μέσα στὰ νερά,
γεῖά σου λέν κι ἀπὸ τὴν Κρήτη,
οπού τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις
σὲ δοξάζει Κυβερνήτη
τῆς ἐστράς καὶ τῆς θαλάσσης.

Οἱ μάγοι τέτοια ψάλλοντας τὰ γέλια τὸν κτυποῦνε
καὶ μὴ καὶ θεο γαρύμγοι στὸν Κεχηρῶλο πᾶνε.
Τὸν Θεοστὰν βρισκόνε στρεμένο στὸ κρεβάτι
καὶ τὸ γνωστὸ πρωτόκολλο περὶ τῶν ἐκράτει.

Ὅσων ἀγάλματα πολλοὶ
στέκουν τοῦ γουο σφυλοῖ
μ' αὐτὰ κατεβάσμενα.

Καὶ δίγως φέβουρ μιλίας
φύλλα πολυκαπρῆς ἐλάς
σπερπίκου μαρμαριμένα.

Κι οἱ μάγοι τότε τραγοῦδου τῆς ἀδικίας τῆς καλῆς
καὶ τὸ πάλι τὸ κακοῖ,
τοῦ δίνου καὶ μὴ μνηστὴ νὰ στίθῃ τῆς ἐλάης
καὶ νὰ τοῦ βγάδου λάδι.

Κι ἕνα σπαθὶ χαρίζουε στὸν πρόην Σακαράνα,
τοῦ δίνου καὶ μὴ Κρητικὰ καὶ ρουτικὴ μὴ θρέκα,
κι ἀδικία φοροῦνται τὴν τῆς ἀφύγκας ν' ἀφήση,
κι ἔτσι κι ἄλλοιὸς νὰ τὴν κούτῃ,
καὶ μὲ τὴν θρέκα νὰ γενῇ
μὴ φοβέρ' ἀδικακοπή σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι.

Ἀπὸ τὸν Κόντε φεύγουε καὶ πᾶν στὸν Δημητράκη,
ποῦ τὸν Κρητὸς Πραδουπουροῦ τὸν τρώει τὸ σαράκι,
καὶ τούθωσαν μεπὸ μὴλικα στραβά νὰ τὴν φορῇ
σὰν τουρχεια μπουρί.

Σίματ' αὐτὸ λένε, ἄγρηγορα, καὶ γίνε σὰν Ἡρώδης
φίλος καὶ θηριώδης.

Προσπάθει τοῦ Κρητικῷ μελεάδες νὰ τοῦ φέρῃς,
κι ὅσα παιδιὰ μπροστά σου βρῆς μὲ τὸνομα Λευτέρης
νὰ τὰ περάσης διαμπατ' ἐν στομάτι μ' αὐτὰς
κεκιστοῦν ἐνός μαῖς θήρας.

Σίματ' τοῦ λένε, ἄγρηγορα, γατί περνοῦν ἡμέραις,
σπάζε τὰ κινὲ τὰ κίμα,
καὶ νὸν ὀρθὸν τῆς Ρωμῆ
ν' ἀρχίσουν τὸν Λευτέρῶν ἡ διστυγαῖς μίπτες.

Κάλαντα γιὰ ρεμούλας, ποῦ φερνοῦν ἀναγούλας.

Χριστούγεννα, Πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα...
φεύγουε οἱ μάγοι τρέγοντες καὶ θέλπουε τὸν ἀστέρα,
ὅπου λαμπρὸς τοὺς ὀδηγεῖ καὶ σὲ Μισοῖας ἄλλους,
ποῦ τοὺς Ρωμηοὺς ἐξέλοισάν ἀπὸ ἀλλοθῶν ἄλλου.

Νταουλί δυνατὸ βαρεῖ,
χαρὰ στὸν κόσμο τῶση,
καὶ πᾶν ἔση δίκη τοῦ Σαφρῆ
νὰ δοῦν πᾶς θὰ τελειώση.

Ἄκουσαν κλειψιάς κι ἔκει,
κι ἔμαθον ἐκατάμεικε
πὺς ἀτὸ κράτος τὸ κλεινο,
πούκακε κούβερταλ' κίμα,
ἄλλοι τρῶνε τὸν σενό,
κι ἄλλοι τρῶνε τὰ γαλικία.

Μέσ' ἀπὸ τὴν δίκη βγαίνουε
καὶ στὴν Θεμισὰ πηγαίνουε,
κι ἄλλο δὲν ἀκούε ἐκεῖ παρὰ μόνον ἀνακρίσεις
γιὰ κλειψιάς, γὰ καταχρήσεις.

Ἄλλ' ἔμας βλέπουε καὶ τραπὸ
συλλήψεις ἐντάμματα
κατὰ σπαθῶν ἐλαστῶν.